

Sygn. akt: I C 493/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko B. D.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 493/19

UZASADNIENIE

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedziba we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko B. D. o zapłatę kwoty 2.837,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany B. D. na podstawie umowy pożyczki o numerze (...) zawartej w dniu 13 lipca 2017 roku otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej spłaty na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedokonania spłaty zobowiązania, w dniu 27 kwietnia 2018 roku (...) Ltd. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód podkreślił, że zadłużenie strony pozwanej wynosi kwotę 2.837,80 złotych, w tym należność główna w wysokości 2.500,00 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 337,80 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczone zgodnie z postanowieniami umowy od odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe za opóźnienie

naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Powód podkreślił, że wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże zobowiązanie nie zostało uregulowane, jak również, że roszczenie stało się wymagalne dnia 27 kwietnia 2017 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 21 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy w C. w osobie Referendarza sądowego, wydanym w sprawie I Nc (...), uwzględnił roszczenie strony powodowej w całości i orzekł o kosztach procesu.

W przepisany terminie pozwany – B. D. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości oraz wnosząc o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że z powodem nie łączyła go żadna umowa pożyczki, a jeśli była pożyczka to została ona spłacona. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia oraz zakwestionował umowę przelewu jako niezgodną z prawem. Zakwestionował również wysokość roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje żądanie wyrażone w pozwie.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 13 lipca 2017 roku pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na podstawie której otrzymał do dyspozycji kwotę w wysokości 2.500,00 złotych, zobowiązując się do jej zwrotu w terminie do dnia 27 sierpnia 2017 roku. Podkreślił, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powód wskazał nadto, że przedmiotową wierzytelność nabył od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2018 roku, jak również, że pozwany nie wykazał aby spłacił zobowiązanie w całości. Powód podkreślił także, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie albowiem powództwo zostało wytoczone przed upływem trzyletniego terminu.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2019 roku, wydanym w sprawie I Co (...), Sąd Okręgowy w S. wyznaczył do rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w C..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany – B. D. w dniu 13 lipca 2017 roku zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł umowę pożyczki nr (...).

Promocyjne warunki przedmiotowej pożyczki przewidywały całkowitą kwotę pożyczki i całkowitą kwotę do zapłaty w wysokości 2.500,00 złotych, płatną do dnia 27 sierpnia 2017 roku. W przypadku naruszenia przez pożyczkobiorcę obowiązku terminowej spłaty pożyczki promocyjne warunki tego zobowiązania przestawały obowiązywać automatycznie, bez konieczności składania oświadczeń przez którąkolwiek ze stron niniejszej umowy. Po anulowaniu promocyjnych warunków pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty pożyczki zgodnie ze standardowymi warunkami pożyczki, które przewidywały całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 2.500,00 złotych, prowizję w wysokości 712,50 złotych, odsetki w wysokości 30,74 złotych. W konsekwencji całkowita kwota do zapłaty wynosiła sumę 3.243,24 złotych do dnia 27 sierpnia 2017 roku.

W dniu 13 lipca 2017 roku z tytułu umowy pożyczki (...) dokonano przelewu kwoty 2.500,00 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk umowy pożyczki k. 48 – 49v, ramowa umowa pożyczki k. 50 – 57v, przelew k. 59.

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w dniu 27 kwietnia 2018 roku zawarł z (...) Ltd. z siedzibą na Malcie umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, której przedmiotem były wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych (kredytów konsumenckich) zawartych pomiędzy dłużnikami a spółką (...) sp. z o.o. (wcześniej L.pl sp. z o.o.) będącego

pożyczkodawcą lub pomiędzy dłużnikami a spółką (...) sp. z o.o. będącego pożyczkodawcą lub pomiędzy dłużnikami a spółką (...) sp. z o.o. będącego pożyczkodawcą.

Wierzytelności pochodzące z zawartych umów pożyczek zostały nabyte przez zbywcę od pożyczkodawcy (...) sp. z o.o. na podstawie umów cesji wierzytelności zawieranych comiesięcznie począwszy od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia 1 stycznia 2018 roku.

Integralną częścią umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 27 kwietnia 2018 roku był załącznik nr 7 zawierający szczegółowo określone wierzytelności pieniężne niesporne i wymagalne.

dowód: umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 27 kwietnia 2018 roku k. 10 – 20v.

W dniu 10 grudnia 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...), w którym stwierdził, że w dniu 27 kwietnia 2018 roku nabył od (...) Ltd wierzytelność wobec pozwanego B. D. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...).

Wysokość zobowiązania pozwanego według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie kwotę 2.837,80 złotych, która obejmowała należność główną w wysokości 2.500,00 złotych oraz odsetki w wysokości 337,80 złotych.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 9.

Z treści wydruku zatytułowanego „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, który stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Ltd. a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z dnia 27 kwietnia 2018 roku, wynika imię, nazwisko, adres i pesel pozwanego oraz data zawarcia umowy i identyfikator klienta, a nadto kwota kapitału – 2.500,00 złotych, kwota odsetek - 229,44 złotych i kwota kosztów – 712,75 złotych. Dokument ten zawiera podpis radcy prawnego.

dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 21, załącznik k. 60.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana B. D. w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując z jednej strony, że nie zawierał żadnej umowy z powodem, a jeśli nawet taka umowa została zawarta, to była ona przez niego spłacana. Pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia oraz wskazywał, że umowa przelewu jest niezgodna z prawem.

Z uwagi na fakt, że pozwany zakwestionował zasadność roszczenia, koniecznym było ustalenie czy pozwany faktycznie zawarł umowę pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może

być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zatem, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien natomiast wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Z powyższego wynika zatem, że strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Istotnym jest również, że powód wywodził swoje roszczenie wobec pozwanego z umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, na poparcie swojego roszczenia przedłożył inne środki dowodowe, a mianowicie wydruki komputerowe ramowej umowy pożyczki, umowy pożyczki nr (...) oraz przelew kwoty wynikającej z umowy pożyczki z dnia 13 lipca 2017 roku.

Powyższe dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego, w szczególności pozwany nie zaprzeczył aby konto bankowe, na które dokonano przelewu kwoty 2.500,00 złotych nie było jego kontem. Sąd również nie miał żadnych wątpliwości co do wiarygodności tych innych środków wniosków dowodowych w postaci wydruków.

Niewątpliwym natomiast jest, zgodnie z treścią art. 308 kpc, że dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ kpc, w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, Sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów.

Przepis powyższy odnosi się do dwóch podstawowych (ale nie jedynych) grup dokumentów innych niż określone w art. 243¹ KPC, a więc niezawierających tekstu o charakterze wizualnym (np. plany, fotografie), zawierających wiadomości postrzegane za pomocą wzroku oraz o charakterze audialnym (np. płyty, taśmy dźwiękowe), zawierających wiadomości uzyskiwane za pomocą słuchu. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem.

Należy zauważyć, że wydruki komputerowe **stanowią "inny środek dowodowy"**, o którym mowa w art. 308 i 309 kpc, gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. W **ydruk z komputera** ma charakter dokumentu pochodnego i pośredniego. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 kpc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 września 2014 roku, I ACA 404/14, Legalis). Odpowiednie zastosowanie znajdują do niego również przepisy o dokumentach, w szczególności art. 244 kpc. Do wydruków komputerowych zastosowanie ma także art. 309 kpc, albowiem w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. Wobec tego art. 309 KPC może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 roku, I CSK 138/08, Legalis). Z tej przyczyny **wydruk, mimo jego niepotwierdzenia za zgodność z oryginałem, może być uznany za dowód w sprawie**, który oceniony być winien pod kątem jego wiarygodności lub mocy dowodowej na zasadach ogólnych, określonych w art. 233 § 1 kpc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 sierpnia 2014 roku, I ACA 184/14, Legalis).

Zatem z powyższych innych środków dowodowych bezsprzecznie wynika, że pozwany w dniu 13 lipca 2017 roku zawarł umowę pożyczki, na podstawie której na konto pozwanego w dniu zawarcia umowy została przelana do dyspozycji kwotę 2.500,00 złotych.

Pomimo, że powód w toku niniejszego procesu wykazał, iż faktycznie pozwanego wiązała z (...) sp. z o.o. umowa pożyczki nr (...), to wątpliwości Sądu powstały w związku z legitymacją procesową czynną powoda, tym bardziej, że powód nie nabył tej wierzytelności bezpośrednio od pożyczkodawcy albowiem była ona przedmiotem kolejnej umowy cesji wierzytelności. Podkreślić przy tym należy, że powód nie przedłożył umowy cesji wierzytelności, która została zawarta pomiędzy pożyczkodawcą a pierwotnym nabywcą. Zatem Sąd nie miał możliwości zweryfikowania czy poprzednikowi prawnemu powoda przysługiwała wierzytelność wobec pozwanego w tej konkretnej wysokości.

W przedmiotowej sprawie, powód przedłożył jedynie umowę cesji wierzytelności zawartą z (...) Ltd, który rzekomo nabył wierzytelność wobec pozwanego od pożyczkodawcy. W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezsprzecznie wynika jedynie, że powód w dniu 27 kwietnia 2018 roku zawarł z (...) Ltd. z siedzibą na Malcie umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Nie wynika jednak z tej umowy jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot - wierzytelności przysługujące zbywcy w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a wynikające z umów pożyczek gotówkowych (kredytów konsumenckich) zawartych pomiędzy dłużnikami a zbywcą jako pożyczkodawcą - ujęte w załączniku nr 7, który stanowi integralną część niniejszej umowy.

Wprawdzie powód dołączył do akt sprawy wyciąg elektroniczny stanowiący załącznik do umowy cesji oraz załącznik do umowy z dnia 27 kwietnia 2018 roku, z których jednak, w ocenie Sądu, w żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności, mimo że zamieszczone są w niej dane pozwanego i inne informacje dotyczące zobowiązania wobec pozwanego. Należy nadto podkreślić, że wydruki te nie zostały podpisane przez strony umowy cesji, dlatego też Sąd w niniejszym składzie powziął wątpliwości czy wydruki te faktycznie są załącznikami

do tej umowy, zwłaszcza, że w żaden sposób nie potwierdza on, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność zbywcy przysługująca względem pozwanego. Nie wykazano bowiem czy "wydruk" i załącznik zawierają dane wymienione w załączniku nr 7 do umowy przelewu wierzytelności stanowiącej listę wierzytelności, które zostały nabyte przez powoda.

Zatem, zdaniem Sądu, nie sposób wywieść z przedłożonej umowy aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Ltd. z siedzibą na Malcie wobec pozwanego B. D.. W konsekwencji dokument ten nie potwierdza również, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Odnosząc się natomiast do załączonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Ponadto przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 kpc. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

W niniejszej sprawie, Sąd powziął również wątpliwości co do wysokości dochodzonego roszczenia, tym bardziej, że kwota wskazana tytułem zadłużenia - w wyciągu z dnia 10 grudnia 2018 roku - różni się od kwoty zadłużenia wskazanej w elektronicznym załączniku do umowy cesji i załączniku do umowy z dnia 27 kwietnia 2018 roku. Okoliczności powyższe nie zostały również wyjaśnione przez powoda w uzasadnieniu pozwu.

Przechodząc natomiast do rozpoznania zarzutu przedawnienia roszczenia zgłoszonego przez pozwanego wskazać należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenia okresowe jak i związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - 3 lata. Do zastosowania krótszego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego były podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą (tak: wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2008 roku, sygn. III CSK 302/2007, publ. Lex Polonica 2035118). W niniejszej sprawie termin przedawnienia roszczeń przysługujących cedentowi, a następnie cesjonariuszowi wynosił 3 lata. Ten sam termin przedawnienia dotyczy należności głównej jak i świadczeń okresowych (odsetek).

Z przedłożonych przez powoda innych środków dowodowych w niniejszej sprawie wynika, że umowa została zawarta w dniu 13 lipca 2017 roku, natomiast pozew został wniesiony do Sądu w dniu 14 grudnia 2018 roku, który spowodował jedynie przerwę biegu przedawnienia, natomiast samo roszczenie nie uległo jeszcze przedawnieniu.

Niewątpliwym jest również, że pozwany B. D. nie wykazał w toku niniejszego procesu aby uregulował zobowiązanie w jakimkolwiek zakresie czy też w całości. Należy jednak podkreślić, że w pierwszej kolejności, zgodnie z treścią art. 6 kc, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Dopiero podolewanie temu obowiązkowi powoduje przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego w przypadku kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia i twierdzeń co do spłaty zobowiązania.

Skoro jednak, w przedmiotowej sprawie powód nie sprostał ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne w zakresie legitymacji procesowej czynnej, to jego żądanie nie mogło zostać uwzględnione.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w całości.